

очи, или пъкъ — той тѣхъ... Слънцето захождаше. Витоша залѣпена о свѣтлото небе, изгледваше сега тъмно пепелява.

Малко по-горѣ — подъ група айлянти и цѣвнали акации, които образуваха една разкошна пещеря, — се прѣдстави на стареца друга картина, съвсѣмъ различна на останената прѣди малко — весела, жизнерадостна, една идилия — столична: тамъ, далечъ отъ любопитнитѣ и завистливи хорски погледи, бѣха си дали нѣкакво rendez-vous двѣ млади сщщества, доволни отъ свѣта. Тѣ седѣха върху едно канапе. Слабиятъ вѣтрецъ и разцѣрканитѣ весели врабчета ронѣха бѣлия благоуханъ цвѣтъ отъ акациитѣ върху тая група, която, сѣкашъ, прѣдставяше, какъ Амуръ похищава Психея. Би казалъ човѣкъ, че Хименей въ възторгъ обсипва съ оранжевъ цвѣтъ своитѣ поклонници. Изпрѣмѣнениятъ хубавецъ момъкъ нѣщо чѣврѣсто говорѣше на дамата — прилична на гувернатка. Тя бѣ срамливо навела глава, и разсѣяниятъ ѝ погледъ бѣ прикованъ върху едно бѣло цвѣтенце, навѣрно пакъ отъ акация, което тя машинално въртѣше между двата си прѣста. Еднажъ-дважъ тя издигна зачервеното си като божуръ хубаво лице, погледна нервно плахо наоколо, усмихна се невинно и пакъ бързо се наведе, а когато кавалерътъ поиска да я хване за ръка, тя се дърпна назадъ.

А той все говорѣше, говорѣше. Самотията и обстановката на мѣстото, сѣкашъ, даваха нова смѣлость на лудешкитѣ му пориви и на агресивното му положение.

Разбира се, отъ интимния разговоръ не можеше нищо да се улови: него чуха птички, шубрачки, листа, цвѣтя.

Близу наоколо изъ високата трѣва се луташе едно 4—5 годишно момиченце, напрѣмѣнено, кжсаше съ нѣжнитѣ си рѣчички диви цвѣтя и гонѣше една пеперудка. Чие бѣше — неизвѣстно. По едно-врѣме то дойде при дамата, изгледа и още веднажъ непознатия и проговори съ своя звѣнливъ гласецъ:

— Матилдо, кога ще дойде параходчето?!... Ама и лелини ли ще дойдатъ?!...